
3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ
ΤΑΛΛΑΡΟΥ ΖΩΗ
1^ο ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΚΩ
ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ : «ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΑΝΑΠΝΟΗΣ»

Κινούμαι απαλά... στον άγριο και όμορφο ανεξερεύνητο υποβρύχιο κόσμο.

Επιπλέω στη σιωπή... και τη σπάω με τον ήχο της αναπνοής μου. Από πάνω μου δεν υπάρχει παρά τρεμάμενο φως... Το μέρος από όπου ήρθα και θα γυρίσω όταν τελειώσω.

Βουτάω...

Είμαι αυτοδύτρια.

Πάνω βαθιά, πέρα από τα ζαρωμένα βράχια και τα φύκια... προς ένα βαθύ γαλάζιο όπου περιμένει ένα σχολείο ψαριών. Καθώς κολυμπώ... βγαίνουν από μέσα μου φουσκάλες... και τρέμουν σαν μέδουσες καθώς ανεβαίνουν.

Ελέγχω τον αέρα μου. Δεν έχω αρκετό χρόνο.

Συνεχίζω μέσα στο απέραντο γαλάζιο, καταλαβαίνω ότι δεν έχω αρκετό χρόνο. Αλλά η επιθυμία μου όμως με οδηγεί πιο μέσα... πιο βαθιά. Για συντροφιά μου έχω τις φούσκες και τα σαλάχια.

Προσπαθώ να κρατηθώ... οδηγούμαι σε ένα σκοτεινό, απομονωμένο και ρυτιδιασμένο βράχο. Μπαίνω μέσα... στο απέραντο μαύρο, ξεπροβάλλουν μικρές φουσαλίδες.

Κολυμπώ πιο μέσα... απομακρύνομαι από το μαύρο και σκοτεινό πέπλο και φτάνω σε ένα φωτεινό μέρος. Ακουμπώ τα πτερύγια πάνω σε ένα βράχο, σπρώχνοντάς τον.

Κινούμαι με ηρεμία.

Είμαι μόνη... συνεχίζω και εγκλωβίζομαι μέσα σε ένα σπήλαιο. Οι μυτεροί βράχοι και τα κρυστάλλινα νερά είναι σύμμαχοι. Προστατεύουν το νερό που λαμπυρίζει πίσω από ένα φοινικόδεντρο. Γλαρόψαρα το τριγυρίζουνε. Πλησιάζω... πέφτω μέσα σε μια υπόγεια καμάρα με μυτερά βράχια. Χρόνο πολύ δεν έχω. Περνάω ευλύγιστα τα μυτερά βράχια και ακολουθώ το φως. Από το σώμα μου βγαίνει ο ήχος του

άγχους που σπάει την μονοτονία του βυθού μέσα στο σκοτάδι. Ακολουθώ το δρομάκι. Σκοντάφτω πάνω σε μια πέτρα και πέφτω. Ένας μονότονος και ανατριχιαστικός θόρυβος ακούστηκε. Κοίταξα γύρω μου... μόνο μπουρμπουλήθρες και φοινικόδεντρα. Συνειδητοποιώ ότι έπεσα πάνω σε κάτι, ... σκάβω με τα πτερύγια με όλη μου τη δύναμη. Ανακαλύπτω ένα σκουριασμένο και μισοφαγωμένο μυστήριο θαμμένο κάτω από την άμμο και τα βράχια. Το ανοίγω... ο χρόνος κυλάει. Μέσα από αυτό ξεπροβάλλουν αστερίες και ψαράκια, φύκια και κοχύλια. Ξαφνικά βρίσκω το φως. Μια σφαίρα με κρυστάλλινο μπλε χρώμα και διάφορες παραστάσεις πάνω της, κάθε φορά και διαφορετικές. Σε κάποια στιγμή βγαίνουν πάνω στη σφαίρα κάτι γράμματα που έλεγαν «Η μαγεία ξεκινάει... τώρα»

Και αμέσως ένιωσα ένα θαλάσσιο ρεύμα, μια αύρα να με παρασύρει στο άγνωστο. Ένωθα ένα φως να με τυλίγει και μια ανατριχίλα να με ακολουθεί. Μέσα από το μυαλό μου περνάνε σκηνές μαγείας και φαντασίας. Θαλάσσια τέρατα, χρυσές άμμοι και φοινικόδεντρα στην μέση του καταγάλανου ωκεανού. Άμαξες από κοχύλια, στέμματα από μαργαριτάρια και σμαραγδένια σπήλαια, μου έδωσαν την αίσθηση της φαντασίας και του απέραντου ταξιδιού. Τελειώνουν όλα... επιστρέφω εκεί που ήμουν καθισμένη μέσα σε μια υπόγεια καμάρα, να κρατώ στα χέρια μου μια κρυστάλλινη μπλε σφαίρα και να προσπαθώ να καταλάβω τι είχε συμβεί. Αισθάνομαι όμορφα που γύρισα, αλλά και περίεργη για ότι είχε συμβεί. Ο χρόνος μου όμως είναι πολύ λίγος και πρέπει να επιστρέψω. Τοποθετώ την κρυστάλλινη μπλε σφαίρα μέσα στο μυστηριώδες, σκουριασμένο κουτί και το θάβω ξανά. Κινούμαι σιωπηλά αλλά γρήγορα, καταφέρνω και φεύγω από την υπόγεια και περίεργη θαλάσσια καμάρα. Περνώ τους μυτερούς βράχους προστάτες του μυστικού και φτάνω στον βράχο. Σπρώχνω με τα πτερύγια τον βράχο, αλλά ούτε που κουνήθηκε. Είμαι μόνη μέσα σε έναν λαβύρινθο μυστηρίου, με σκοτάδι και κρύο. Ο χρόνος λιγοστεύει. Με τρόπο περίεργο εμφανίστηκε δίπλα μου μια συνοδεία από θαλάσσια φλαμίνγκο που προσπαθούσαν να βοηθήσουν.

Βοηθώ και εγώ.

Τελικά ο βράχος μεταφέρθηκε. Κουνάω τα πτερύγια, αφήνοντας πίσω μου ένα άλυτο μυστήριο.

Ο χρόνος τελειώνει.

Η ανάσα μου λιγοστεύει και η αγωνία μου μεγαλώνει. Κολυμπώ με όση δύναμη έχω. Περνάω τα ζαρωμένα βράχια και τα φύκια και βγαίνω από το βαθύ γαλάζιο που ήταν το σχολείο ψαριών. Είμαι εξαντλημένη, αλλά δεν τα παρατάω. Συνεχίζω και μόλις αναγνωρίζω το σημείο από το οποίο ξεκίνησα, άρχισα να κολυμπώ από όπου ήρθα και επιστρέφω. Βγαίνω στην επιφάνεια, βλέπω την απαλή άσπρη άμμο, τους φοίνικες να απλώνονται στην παραλία, τα ψηλά μυτερά βράχια που σχημάτιζαν καμάρες για να προστατεύουν τις ακτές. Αισθάνομαι την θάλασσα στο κορμί μου να με χτυπάει και να λαμπυρίζει σαν κρύσταλλο κάτω από το φως του ήλιου. Τα κρυστάλλινα νερά... το σπίτι μου.

Η περιπέτειά μου τελείωσε, όμως κάποια μέρα θα συνεχίσω και θα λύσω το μυστήριο ακόμη και αν ο χρόνος μου θα είναι ελάχιστος . Αυτό όμως θα το κάνει ξεχωριστό.

Συνέχεια

Βουτάω...

Νιώθω το θαλασσινό ρεύμα να με περικυκλώνει, και την αύρα να με τυλίγει. Μπαίνω... φυσαλίδες μένουν πάνω στην επιφάνεια του νερού.

Αποχαιρετώ την επιφάνεια για άλλη μια φορά.

Επέστρεψα. Ακολουθώ τον ίδιο δρόμο με τα ζαρωμένα φύκια και βράχια... προς ένα βαθύ γαλάζιο που περιμένει το σχολείο ψαριών. Συνεχίζω, περνάω αθόρυβα τους μυτερούς βράχους και φτάνω στον ρυτιδιασμένο βράχο. Σπρώχνω με τα πτερύγια τον βράχο αλλά ούτε θόρυβος. Ξαφνικά ένας στόλος από πεταλουδόψαρα σπρώχνουν και αυτά. Ο βράχος κινείται, κινούμαι και εγώ γρήγορα στο σημείο που είχα αφήσει την κρυστάλλινη μπλε σφαίρα, αν και βέβαια ήμουν περίεργη, γιατί και τις δύο φορές που προσπάθησα να κινήσω τον βράχο κάποιος με βοηθούσε. Σκάβω επίμονα... ώσπου την βρίσκω ξανά. Κρατώ την σφαίρα στα χέρια μου γεμάτη άγχος και αγωνία. Στο κάτω μέρος της σφαίρας έλεγε «Εσύ είσαι αυτή που περιμένει ο ωκεανός». Πάλι ένα εκτυφλωτικό φως με γεμίζει από παραστάσεις και συναισθήματα. Περνάνε από το μυαλό μου εικόνες. Δυο άνθρωποι, που είναι μέσα σε ένα παλάτι στο νερό με βασιλικά ρούχα, ένας άνδρας και μια γυναίκα με ένα

μωρό. Κάποια στιγμή ένα μαύρο σκοτάδι σκεπάζει τους δυο ανθρώπους καθώς κάποιος έρχεται και παίρνει το μωρό.

Όλοι τον φοβούνται.

Και μετά τέλος...

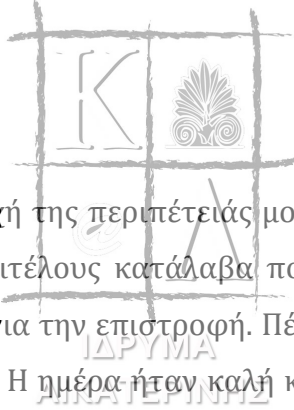
Το φως έφυγε... οι παραστάσεις πήδηξαν από το μυαλό μου.

Το μυστήριο όλο και μεγαλώνει την περιέργειά μου. Εκείνη την στιγμή άρχισα να συνδέω τα γεγονότα [ένα μωρό φεύγει από το σπίτι του και πάει στην επιφάνεια εξαιτίας κάποιου, και εγώ ξέρω ότι οι "οι γονείς" μου με βρήκαν στην επιφάνεια της θάλασσας] έτσι συνειδητοποίησα ότι δεν ήταν φυσιολογικό αυτό που γίνομαι όταν είμαι στο νερό και όταν είμαι έξω στην επιφάνεια να είμαι αλλιώς. [Στην αρχή το περνούσα φυσιολογικό]. Ένωθα απελπισμένη.

Διάχυτα αναπάντητα ερωτήματα, και άλυτα μυστήρια λύθηκαν κατά κάποιο τρόπο όταν εμφανίστηκε δίπλα μου μια θαλάσσια αρκούδα.

Ένας θόρυβος ακούστηκε και ανατρίχιασε ο βράχος κι εγώ επίσης. Η αρκούδα κινιότανε περίεργα και ανεξήγητα δεξιά και αριστερά σαν να ήθελε να μου δείξει κάτι, εγώ όμως την κοιτούσα χωρίς να καταλαβαίνω. Τελικά λύθηκε όλη αυτή η περίεργη ενέργεια της αρκούδας, όταν καθώς ήμουν φοβισμένη και κινούμουν προς τα πίσω χτύπησα πάνω σε μια πλάκα που έγραφε "Επίσης προσοχή ... θα γίνεσαι κάτι τελείως διαφορετικό και αλλιώτικο όταν θα μπαίνεις στο νερό και άλλο όταν θα είσαι στην επιφάνεια. Θα σε αγαπάμε πάντα Έμι, ο μπαμπάς και η μαμά. [Έγραφε στο τέλος].

Για άλλη μια φορά ο χρόνος μου δεν είναι αρκετός αν και προσπαθώ να βρω πολλούς τρόπους να κρατηθώ. Η πλάκα ήταν μισή και δεν πολυκατάλαβα τι έγραφε αλλά μόλις αντικρίζω το όνομα Έμι ξαφνιαστήκα γιατί είχα το ίδιο. Όλα έρχονται ξανά στο μυαλό... Συγκινητικές εικόνες, συναισθήματα. Στα άλυτα ερωτήματα, και στην μυστηριώδη κρυστάλλινη μπλε σφαίρα είχε δοθεί μια απάντηση. Αμέσως κατάλαβα, γιατί γίνομαι γοργόνα όταν μπαίνω στο νερό και άνθρωπος στην επιφάνεια αν και προσπαθώ να το συνηθίσω σιγά σιγά. Όμως μέσα στην σιωπή του απέραντου βυθού ακούστηκε ένας ήχος που τράνταξε όλα τα νερά. Άρχισα να καταλαβαίνω, και η ανακούφισή μου γινόταν αισθητή σε όλα τα νερά. Στην συνέχεια κινήθηκα αργά και με συλλογισμό. Τότε κατάλαβα και την ανεξήγητη

βοήθεια, που είχα από την αρχή της περιπέτειάς μου. Δόθηκε απάντηση σε όλα τα ερωτήματα του βυθού και επιτέλους κατάλαβα ποια ήμουν πραγματικά. Γεμάτη ζωντάνια και χαρά. Ξεκίνησα για την επιστροφή. Πέρασα τον βράχο, χαιρέτισα την αρκούδα και την άφησα πίσω. Η ημέρα ήταν καλή και το φως του ήλιου χτυπούσε την άμμο στον βυθό κάνοντάς την χρυσάφι και δημιουργώντας κάτι σαν κινούμενο φως. Ο ρυτιδιασμένος βράχος απομακρυνόταν όλο και περισσότερο όσο έφευγα. Κινιόμουν με χαρά κάνοντας διάφορα κόλπα και παίζοντας με το νερό. Οι μπουρμπουλήθρες έμεναν πίσω μου δημιουργώντας διάφορα άτυπα σχέδια. Όμως μέσα σε όλη την ατελείωτη χαρά είχα ξεχάσει ότι ο χρόνος τελειώνει και έπρεπε να κάνω κάτι. Αυτόματα λοιπόν άρχισα να σχίζω τη γαλήνη του απέραντου γαλάζιου, περνώντας τα ζαρωμένα βράχια και φύκια ακόμα και το σχολείο των ψαριών. Την ανακούφιση αλλά και την αβεβαιότητα που ένιωθα την άφηνα σαν στίγμα σε κάθε σημείο και γωνιά της απέραντης θάλασσας κάνοντάς την και αυτή να χαίρεται. Ο χρόνος μου είναι ελάχιστος. Κολυμπώ γρήγορα και ευλύγιστα, ώσπου φτάνω στην επιφάνεια. Ο ήλιος με περιέλουζε και τα κρυστάλλινα νερά με χτυπούσαν σαν να με καλωσόριζαν στο σπίτι μου επιτέλους. Κολυμπούσα αργά χωρίς έγνοια ως την ακτή ώσπου μια στιγμή ένιωσα το κορμί μου να απορροφάται από κάτι σαν ρουφήχτρα... και ξαφνικά χάθηκα. Ανεξήγητες μπουρμπουλήθρες, ανέβαιναν στην επιφάνεια ζητώντας βοήθεια.

Εγώ, η γοργόνα Έμι σου επιφυλάσσω μια νέα περιπέτεια, στην συνέχεια του μυθιστορήματος. ☺